

стоеше още будно, защото не бѣше яло отъ сутринѣта. Снѣгътъ бѣ засипалъ ечемиченитѣ зрънца, а другаде храна не можеше да се намѣри. Когато ясниятъ месецъ изгрѣ на небето, врабчето излѣзе изподъ стрѣхата и кацна върху рамото на снѣжния човѣкъ.

— Хей, приятелю, я се махай оттукъ, че ако дигна метлата, знаешъ ли! — извика снѣжниятъ човѣкъ и чернитѣ вжглени на лицето му свѣтнаха сѣщо като човѣшки очи.

— Ти не можешъ да дигнешъ метлата, защото не си истински човѣкъ, — изцъртъ гладната птичка.

— Не съмъ истински човѣкъ ли? Кой ти каза това?

— Азъ видѣхъ, когато те направиха отъ снѣгъ, — отвърна врабчето. — Недей ми се сърди, моля ти се! Азъ нѣма да ти сторя никакво зло. Ще постоя малко на рамото ти и

пакъ ще си хвъркна. Дойдохъ само да ти се оплача, че никой се не грижи за менъ. Ето, днесъ не съмъ клѣвнало нито трошичка, а на кошкитѣ дадохъ цѣла паница съ царевична каша.

Сърдцето на снѣжния човѣкъ се сви отъ болка. Той бѣше много по-добъръ отъ истинскитѣ хора и затова съжали бедната птичка, която треперѣше отъ студъ на рамото му. Изкашли се тихо и рече:

— Много ли си гладно?

— Охъ, — въздѣхна врабчето, — умирамъ отъ гладъ!

— Знаешъ ли що? — каза снѣжниятъ човѣкъ. — Я вземи, че си клѣвни отъ носами, той е отъ морковъ. Все ще се за-

ситишъ малко. Само внимавай да не ми изядешъ цѣлия носъ!

— Колко си добъръ! — изчурулика радостно гладната птичка и скокна върху дръж-

